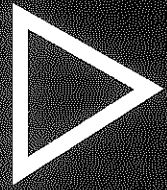

Stedelijk
Museum

BUREAU

AMSTERDAM

NO 64

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 4220471 / FAX 31(0)20 6261730

WWW.SMBA.NL / MAIL@SMBA.NL

Julika Rudelius

15 December - 23 January 2002

Radiating sweetness.

- You have to distinguish between women. Some women are only good for fucking....No, admit it, it's true! Some women...like, Balder and I met this girl yesterday....no, the day before yesterday, at the gym.

- She was really.....

- Such a sweet girl.

- She was a nice girl.

- Radiating sweetness.

- I'd never use a girl like her.

- No, but look, women like that: I'll fuck you tonight but tomorrow I won't know you anymore.

- That's the difference, some sluts:

- You chat them up and fuck them the same night.

- Yeah, but you can spot that, which ones are like that.

- Well, generally, with those women it's really easy.

- ...This cliché thing you're go on about...it's difficult isn't it. I mean, we all want to imagine that we have some profound statement to make about our lives or our hopes – but most of the time it's all already been said.

- Yeah, I guess. Or maybe it's just that some people don't have anything original to offer anyway.

- You can't say that, it's so patronising! Jesus, what makes you so special?

- I've been trying to work that out but it's not easy. Of course, I don't think anything makes me special at all but I think I'd be a bit sharper than these guys.

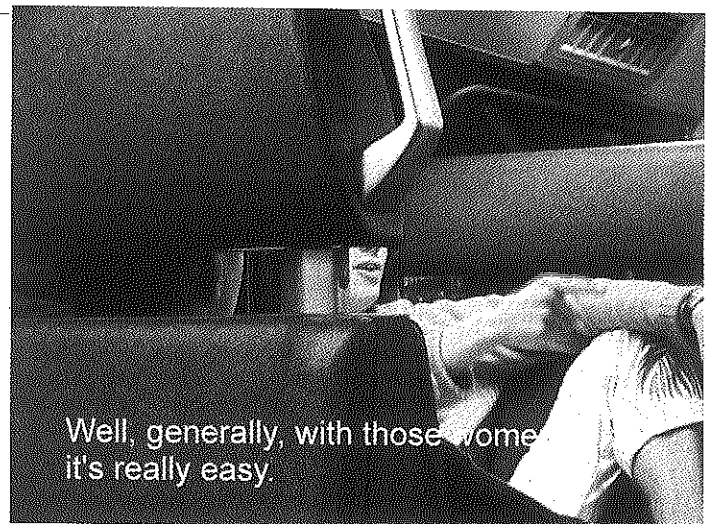
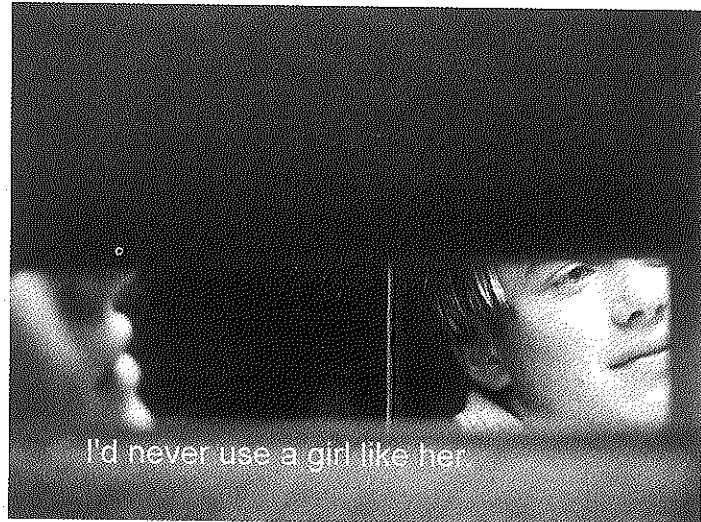
You got to remember that when you're in this kind of situation with the TV cameras on the simplest thing is to fall back on clichés – just because you know people will understand. It's why politicians or sports stars never actually say anything meaningful. Television is just such a sucker for the blindingly obvious.

- The medium is the message, maybe.

- You see, there you go, resorting to your own pat phrases!

- OK, you win there, but it's much more than that. For someone watching these films, or even watching reality TV, you are never totally convinced that people are not acting. And of course they are, because they are aware, maybe only at an almost subliminal level, of the camera. And so, as actors, their opinions would not be their own anyway, but put into their mouths by some Svengali playwright. It's this uncertainty, this closing of the gap between factual and fictional that is where it gets much more interesting. Especially because I'm guessing that this kind of image is the closest we can get to 'everyday life' now - a restaging of events as close as possible to what we imagine to be the genuine experience.

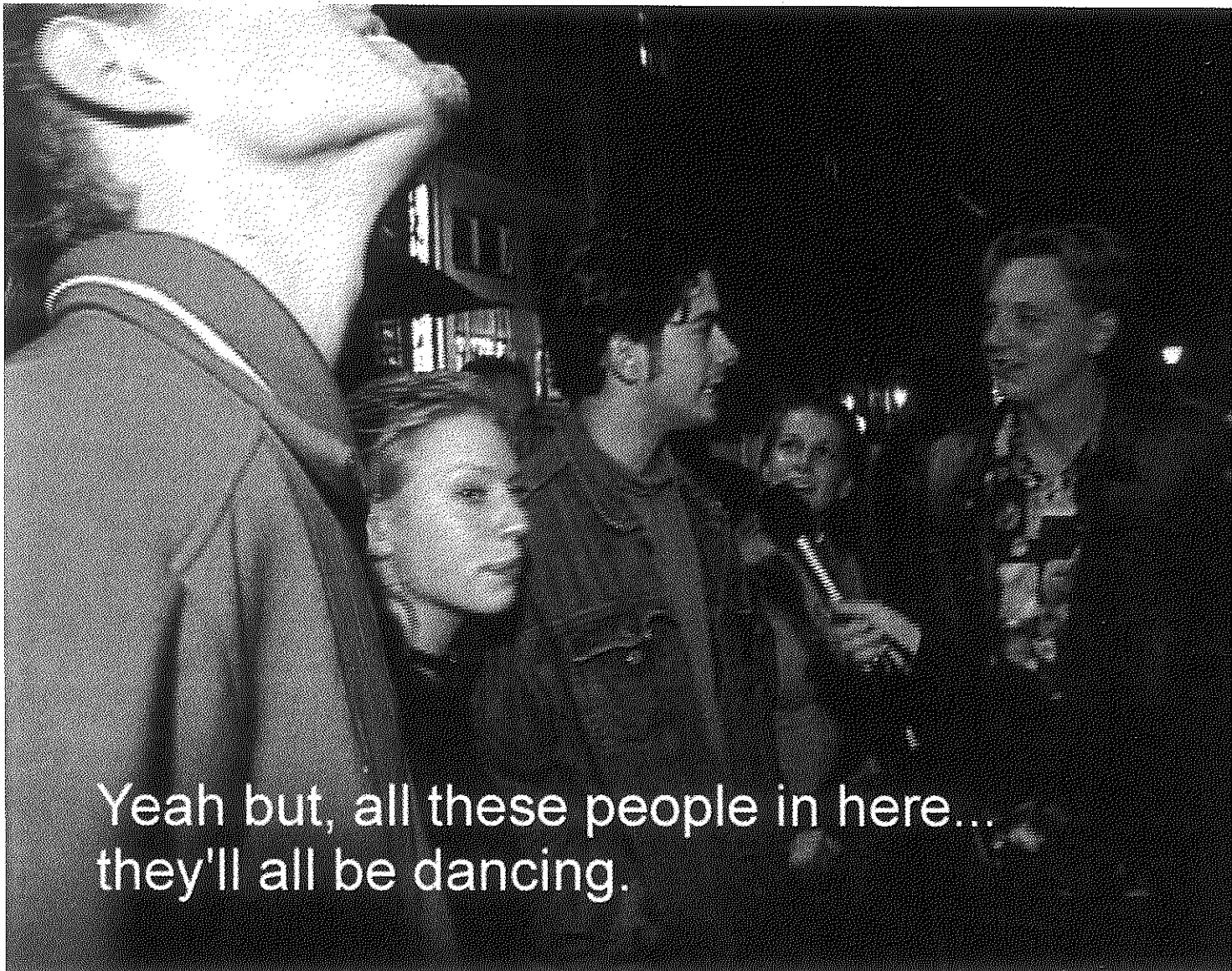
- What?

- Look, what I'm saying is that we'd all resort to these easy expressions because we want to be normal and not stand out. We want everyday life to still exist, so we act it out to make it real. In some ways maybe these people are being far more honest than you or they could ever believe.

- But this is just so 'normal' it's almost frightening. Like they are just spouting what they've heard somewhere else.

- And we're not? Maybe, kids and people in their mid-twenties just always act out their opinions in order to work out what they feel about them. They use their friends as a kind of audience to find out how their opinions go down in public. But you should listen to him here.

Yeah but, all these people in here...
they'll all be dancing.

M - So where is your girlfriend, tonight?

- Well that's another story. We're having a bit of a fight at the moment actually, so I came here to prove myself to her. She thinks - I just heard this tonight - she thinks I'm a bit boring. So yeah....I'm just trying to prove myself.

M - And did you dress up especially for tonight?

- Just kind of casual clothes.

M - So you're having a fight with your girlfriend?

- Yeah.

M - Then of course you'll meet a really nice girl here tonight.

- It's all so superficial here, I really don't like it at all.

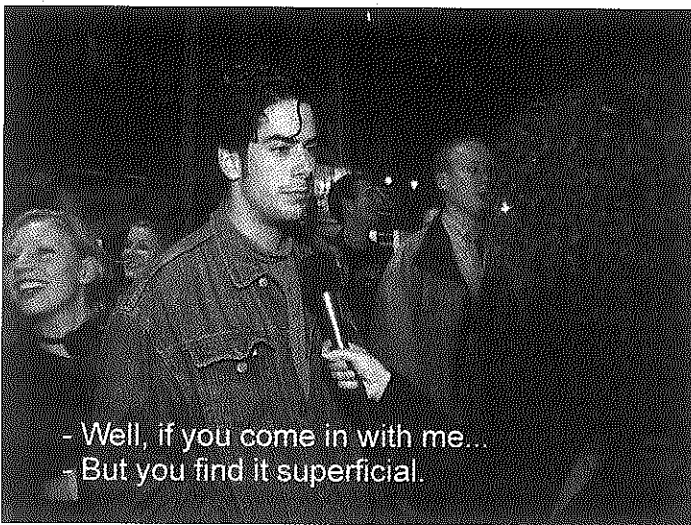
(boy to the left)

- just look behind you!

M - Did you hear that? He finds it superficial here.

(boy to the right)

- Yeah, yeah.....but I really like it here.

(girl to the left)

- Well, if you come in with me...

M - But you find it superficial.

- Yeah but, all these people in here.....they'll all be dancing.

(boy to the right)

- Just get over it.

- Yeah but it's so superficial here, what does that mean, get over it?

(boy to the right)

- The fact that you're in the queue already says enough.

- Lots of people find it superficial here, but they're still queuing up.

- Yeah but that's also so ridiculous.

(boy to the left)

- o-ooh, group therapy.

- I came here because my girlfriend thinks I don't have enough friends.

- He is pathetic, just like the girls say, but isn't he acting, would anyone really do that on TV? Oh, come on, of course he would, that's how it works. Look, Today *Big Brother* is a classic format right, but it wouldn't have happened 10 or maybe just five years ago. Then the network controllers would have probably said: 'this is just everyday life, there's nothing remarkable about it. It will totally bore the viewers and they'll switch off.' And maybe they were right then. We seem to have stepped over a threshold where the everyday as a mundane backdrop to our existence has actually been eradicated. Now we have to remember or recapture it to make it real. If you think about this talk we're having, I can't help imagining that it will be quoted sometime or recorded or filmed. And if it isn't, then to all intents and purposes it didn't exist - or at least its significance is less than if it hadn't ever happened.

- What about the boys on the train yesterday, then?

- What boys?

- The boys just like those ones in the video.

- Oh, yeah exactly, that's what those boys were doing, no?

- Hmm, maybe. It does feel like they're playing the kind of role they think they should be. But where do they get those attitudes to women? That's what's worrying. Why do they think this is the way they should behave in the first place? It has to be explained by more than just nostalgia for the everyday or whatever. Maybe, if they were drunk I could understand it better, but the whole thing is so daytime public.

and she told me
how she felt about you,

- Seize the day?

- Yeah. I'll seize the day and go with the flow. I'd had some drinks, so had she and she told me how she felt about you, which wasn't so much anymore.

- So I thought, Fuck!
I wasn't thinking, I'll screw her tonight...But two weeks later it just happened.

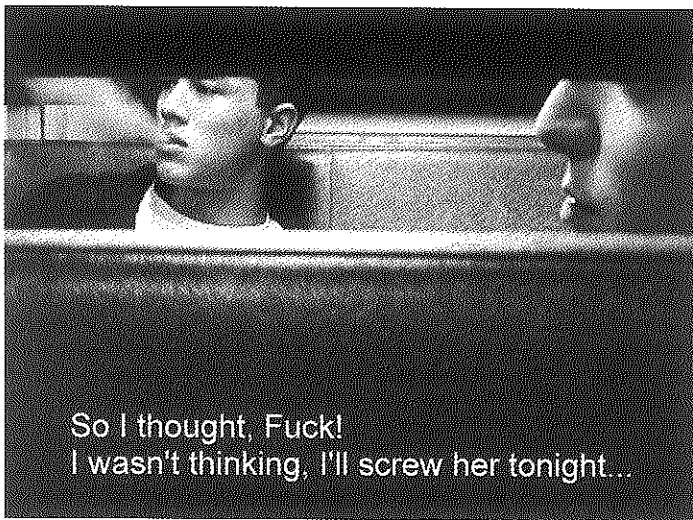
- What?

- Did you fuck her too? Is that what you're telling me?

- No...

- What?

- I didn't say that.

- I think it's all done for someone else's benefit. That's they point, we all subject to someone else's gaze so we so we just behave like it's always there. They knew someone was watching and hammed it all up. But just the same, the way they did it was pretty sad – having to prove themselves like that.

- I guess...when you think about it, it says a lot about men. I read somewhere that the male gender might evolve out of the human genome in 1000 years. All their reasons to exist are disappearing, from reproduction to aggression to single point concentration. It's going to be a multi-tasking, socially negotiable millennium and men just aren't up to it.

- I bet you'd love that.

- Oh God, that's such a dumb thing to say.

- Didn't you say those kind of things when you were that age?

- Probably, I can't remember.

- I bet! Your just ashamed of your childhood...but look this stuff here gives you permission to own up to your politically incorrect past.

- Does it really? There's something else here. Everyone seems quite distanced from each other, like the friendships are not genuine. I think I know they're acting but I can't quite believe it. There's this undercurrent of alienation that is just too perfect not to be real. Everyone always makes these tragic little comments about each other. I'm not sure whether that's giving us permission or just the uncomfortable feeling of recognition.

GEWOON DOEN

- Je moet onderscheid tussen vrouwen maken, sommige vrouwen zijn alleen maar goed om te neuken, nou, geef toe, dat is toch zo, en Balder en ik zijn gisteren een wijf tegengekomen, nee, eergisteren bij de fitness, nou, dat was serieus.

- Zo'n lief meisje.

- Dat was echt een leuk wijf.

- De schattigheid straalde ervan af.

- Zo'n wijf zou ik dus nooit gebruiken.

- Nee, maar kijk, zo'n wijf, vanavond neuken en morgenavond ken ik je niet meer. Dat is zo'n verschil, sommige sletten, je spreekt 'r aan, een leuk babbeltje en die neuk je 's avonds.

- Ja, dat zie je gewoon aan ze, wie het zijn.

- Ja, die wijven, in principe is het gewoon super-relaxed.

- ... Dat clichéverhaal waar jij het almaar over hebt... dat is lastig, hè. Ik bedoel, we verbeelden ons allemaal graag dat we iets diepzinnigs te melden hebben over ons leven of onze hoop – maar meestal is het allemaal al eens gezegd.

- Ja, dat denk ik ook. Of misschien is het wel gewoon dat sommige mensen hoe dan ook niks oorspronkelijks te bieden hebben.

- Dat mag je niet zeggen, dat is zo betuttelend! Jezus, ben jij soms zo bijzonder?

- Nou, daar heb ik heel wat over nagedacht, maar dat valt niet mee. Ik vind natuurlijk niet dat ik nou zo bijzonder ben maar ik denk wel dat ik een beetje meer bij de tijd ben dan die lui.

- Je moet bedenken dat het eenvoudigste in zo'n interviewsituatie is dat je terugvalt op clichés – gewoon omdat je weet dat mensen dat begrijpen. En trouwens, je weet dat televisie gek is op het oogverblindend vanzelfsprekende.

- *The medium is the message*, misschien.

- Hier, daar ga je al, nou val je zelf al terug op kreten!

- Daar heb je gelijk in, maar het gaat om veel meer. Want iemand die deze films bekijkt, of zelfs kijkt naar reality-tv, die is er nooit helemaal van overtuigd dat mensen geen toneel spelen. En natuurlijk doen ze dat, want ze zijn zich bewust van de camera, al is het misschien maar op een bijna onderbewust niveau. En als acteurs zouden hun meningen al helemaal niet van henzelf zijn, maar hun van a tot z door een toneelschrijver in de mond gelegd zijn. Bij die onzekerheid, daar waar de kloof gedicht wordt tussen feit en fictie, daar wordt het pas interessant. Vooral omdat ik denk dat we met dit soort beeld het meest het 'dagelijks leven' kunnen benaderen – een heropvoering van gebeurtenissen die zo dicht mogelijk ligt bij de werkelijke ervaring zoals we ons die voorstellen.

- Wat?

- Luister, ik zeg alleen maar dat we allemaal op die makkelijke uitdrukkingen terugvallen omdat we gewoon willen zijn en niet willen opvallen. We willen dat het dagelijks leven blijft bestaan, dus beelden we het uit. In sommige opzichten zijn die mensen misschien wel veel eerlijker dan jij of zij ooit zouden kunnen geloven.

- Maar dit is allemaal zo 'normaal', het is haast om bang van te worden. Net of ze alleen maar spuien wat ze ergens anders hebben gehoord.

- En wij dan niet? Misschien dat kinderen en mensen van halverwege de twintig gewoon hun meningen uitbeelden om

And how is your relationship
with Maureen?

Well, good, we're friends,
we're all friends-

erachter te komen wat ze erbij voelen. Ze gebruiken hun vrienden als een soort publiek om uit te zoeken hoe hun meningen het doen in het openbaar. Maar luister maar naar hem daar.

M: Waar heb je je vriendinnetje gelaten, vanavond dan?

- Ja, dat is ook nog zo'n verhaal, ik heb eigenlijk een beetje ruzie met mijn vriendin, en ik kom hier om mezelf een beetje te bewijzen voor haar. Ze vind namelijk, dat heb ik vanavond te horen gekregen, dat zij mij een beetje saai vindt, nou dan probeer ik me maar een beetje te bewijzen.

M: En heb je ook speciale kleren aangetrokken voor vanavond?

- Gewoon, een beetje makkelijke kleren.

M: Je hebt ruzie met je vriendinnetje.

- Ja.

M: Dan ga je vanavond natuurlijk een ontegenwoordig leuk meisje ontmoeten hier.

- Ik vind alles zo oppervlakkig hier, ik hou hier helemaal niet van.

- (man links) Moet je eens achter je kijken.

M: Hoor je dat, hij vindt het oppervlakkig hier.

- (man rechts) Eh eh, ja, ik vind het altijd heel gezellig hier.

- (meisje links) Als jij nu even met mij naar binnen gaat.

M: Maar jij vindt het oppervlakkig hier.

- Ja, maar al die mensen hier... die staan allemaal te dansen

- (man rechts) Daar prik je doorheen.

- Ja, ik vind het oppervlakkig hier, wat valt eraan doorheen te prikken?

- (man rechts) Het feit dat je in de rij staat, zegt toch al genoeg.

- Ja, maar dat doe ik.

- (man rechts) Er zijn een heleboel mensen die het oppervlakkig vinden, maar

die staan toch ook in de rij.

- Ja, maar dat vind ik ook weer zo gek.

- (man links)

Discussiegroep.

- Ik kom hier omdat mijn vriendin vindt dat ik te weinig vrienden heb.

Hij is zielig, net als die meisjes zeggen, maar zou hij geen toneel spelen, zou iemand dat echt op tv doen?

- Ach, kom, natuurlijk wel, zo werkt dat. Luister, *Big Brother* is op het ogenblik natuurlijk een klassiek format, maar tien of misschien maar vijf jaar geleden was het er niet doorgekomen.

Dan had de zenderleiding waarschijnlijk gezegd: 'Dat is het gewoon het alledaagse leven, daar is niets bijzonders aan. Daar vervelen de kijkers zich een ongeluk bij en dan zetten ze het uit.' En dan hadden ze misschien nog gelijk gehad ook. Het lijkt wel of we een drempel zijn overgestapt waarbij het alledaagse als platvloerse achtergrond van ons bestaan eigenlijk is uitgewist. We moeten het ons nu herinneren of voor de geest halen om het echt te maken. Als je stilstaat bij dit gesprek van ons, stel ik me onwillekeurig voor dat het een keer zal worden aangehaald of opgenomen of gefilmd. En zo niet, dan heeft het feitelijk niet plaatsgevonden - of is de betekenis ervan tenminste minder dan als het nooit had plaatsgevonden.

- En die jongens gisteren in de trein dan?

- Welke jongens?

- Die jongens net als op die video.

- O, dat stuk, ja, inderdaad, dat deden die jongens, hè?

- Mmm, misschien wel. Ik heb niet het gevoel dat ze het soort rol spelen waar ze zelf achter staan. Maar waar halen ze die houding

- And how is your relationship with Maureen?

- Well, good, we're friends, we're all friends though we suddenly went on vacation alone last time, because you couldn't come.

- Next time you really have to come with us!

- Absolutely.

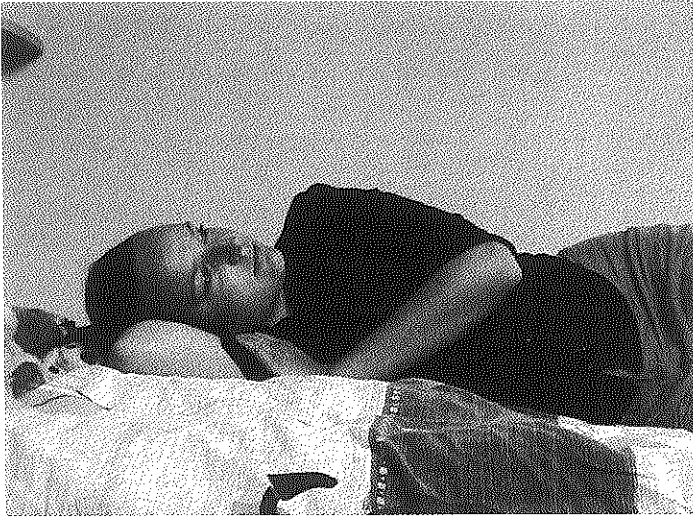
- Yeah, we will.

- But, it was nice.

- It's funny now isn't it, but the one that I find most tragic, the most despairing is the single one with the girl.

- Oh, come on that's your gender talking. She's fine, or they are, I can't quite work it out. She'll grow up and have a beautiful family and live happily ever after.

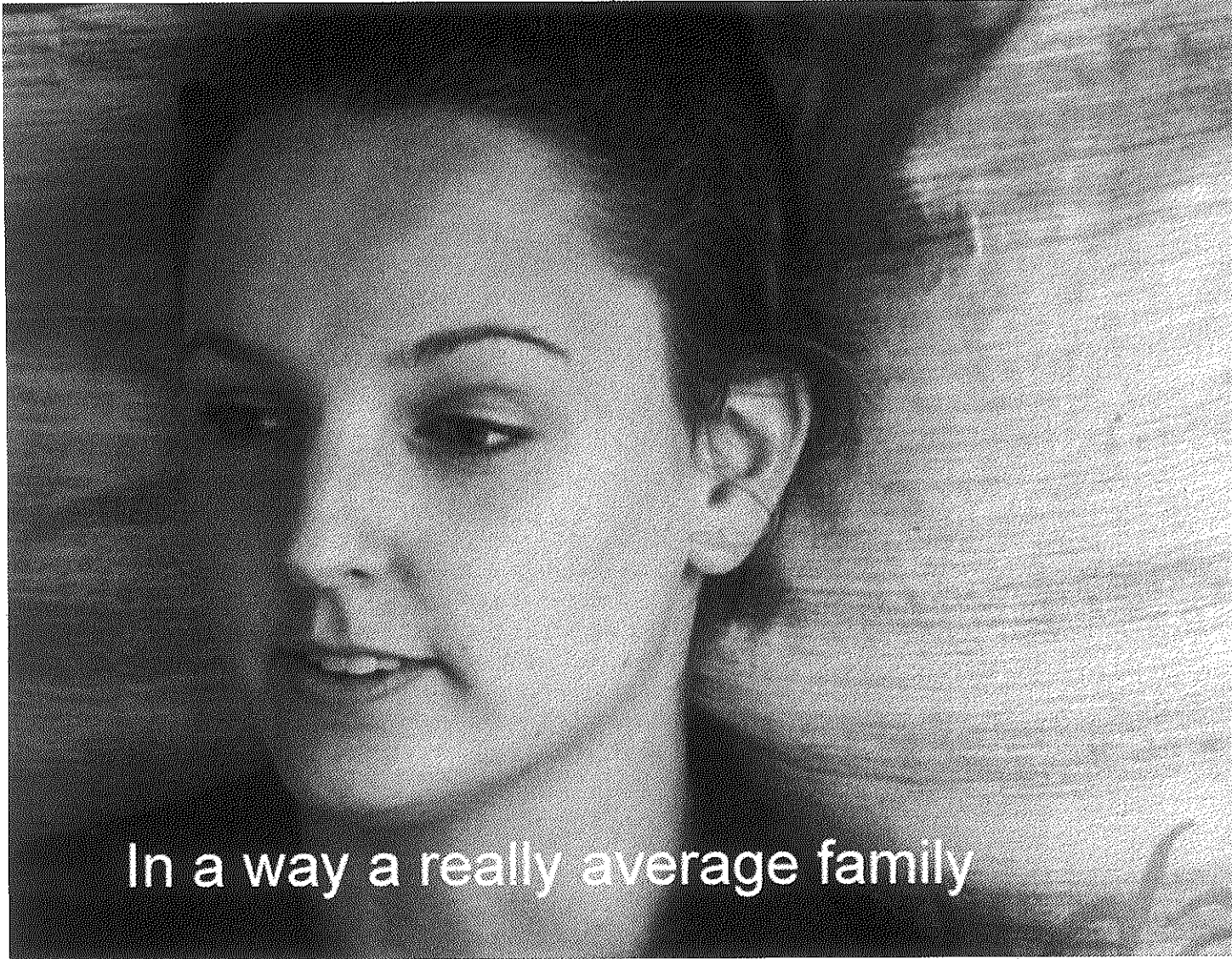
- That whole video is about as sad as a fucking fairy story.

- But yeah, now that I've been with him for 6 1/2 years - and of course, I've gotten older and I've learnt more - I notice that my thoughts and my communication skills are more developed than his now, which is a shame.

I always try to let him talk more about himself and his feelings.

You have to be patient with these things. Rome wasn't built in a day either. That comes in time, just like common sense.

In a way a really average family

- Why? Can't you let people have their happy fantasies? It's what sustains us all, some hope of the future and our life to come.

- Because that's exactly what is not going on. Listen to it. Can't you hear the huge gap between hope and experience here. It's like she's been brainwashed to believe in something that is patently not true. That's the gap again, like in the other videos here, between fiction and fact, though this time it seems much harder to bear. Fact is better than fiction for the men but for the women it's the reverse....Jesus, I'm depressed now.

- **Happy family. A house with a garden and a pet, that's what I imagine when I think about the future. I have the house already, even if it's not that big.**

By family pet, I don't mean our cat but a little baby. And then we'd have to move.

And a bigger house would certainly have a garden and that's where the garden comes into the picture.

In a way a really average family. Nothing too spectacular. And not what I once, or at times, expected, but it's something I know I'm going to long for and marriage is certainly part of it.

I do love children, but then I have to be married first. And call it old-fashioned, call it strange, but just for one day in my life I want to feel like a princess.

Yeah, I know you'd spend a huge 25000 guilders, but it's worth it. Just to let everybody see that you're marrying the man of your dreams.

- It's stopped raining now. Can we go?

- OK, but don't think leaving here will make me feel better, outside it's just the same difference anyway.

Charles Esche

tegen vrouwen vandaan? Dat is wel zorgelijk. Hoe komt het toch dat ze zich zo denken te moeten gedragen? Daar moet meer achter zitten dan alleen een hang naar het alledaagse of zo. Misschien zou ik het beter kunnen begrijpen als ze dronken waren, maar het is allemaal zo open en bloot midden op de dag.

- **Pluk de dag?**

- **Ja, ik pluk de dag en ga met de situatie mee, ik had een drankje op en zij ook en zij had gewoon verteld wat ze voor jou voelde, wat niet zo heel veel meer was. Toen dacht ik ook zo, fuck, ik dacht niet zo ik ga 'r neuken vanavond, maar twee weken daarna kwam het ervan.**

- **Heb je haar ook geneukt? Vertel je me dat?**

- **Nee...**

- **Wat?**

- **Dat zeg ik niet.**

- Ik denk dat het allemaal met het oog op iemand anders wordt gedaan. Dat is het punt, we onderwerpen ons allemaal aan de blik van iemand anders en dus gedragen we ons gewoon alsof die er altijd is. Ze wisten dat er iemand toekeek en stelden zich geweldig aan. Maar zoals ze het deden was evengoed knap treurig dat zich zo moesten bewijzen.

- Ik denk... Als je erbij stilstaat, zegt dat heel wat over mannen. Ik las ergens dat over duizend jaar het mannelijk geslacht misschien wel uit het menselijk genoom is weggeëvolueerd. Al hun bestaansredenen verdwijnen, van de voortplanting tot de agressie tot de concentratie op één ding. Het wordt een millenium van multi-tasking en sociaal onderhandelen en daar kunnen mannen nu eenmaal niet mee overweg.

- Dat vind jij wel mooi, zeker.

- Hè, God, wat een domme opmerking.

- Zei jij dat soort dingen ook niet op die leeftijd?

- Waarschijnlijk wel, ik zou het niet meer weten.

- Vast wel! Je schaamt je gewoon voor je jeugd... Maar luister, dit materiaal staat je nu juist toe om voor je politiek incorrecte verleden uit te komen.

- Echt waar? Er is nog iets mee. Iedereen lijkt veel afstand tot elkaar te houden, alsof de vriendschappen niet oprecht zijn. Ik denk dat ik weet dat ze toneel spelen maar het toch niet helemaal kan geloven. Er is een soort onderhuidse vervreemding die gewoon te volmaakt is om niet echt te zijn. Iedereen maakt steeds van die tragische opmerkingjes over elkaar. Ik weet niet goed of dat ons iets toestaat of alleen maar het onbehaaglijke gevoel van herkenning geeft.

- **En hoe is jouw relatie met Maureen?**

- **Ja, nou goed, we zijn vrienden, we zijn allemaal vrienden, wij zijn met z'n tweeën op vakantie geweest nu opeens, omdat jullie dus niet megingen.**

- **Volgende keer moeten jullie echt meegaan!**

- **Ja, absoluut!**

- **Ja, dat doen we ook.**

- **Maar het was leuk.**

- Raar is dat, hè, maar degene die ik het treurigste vind, het meest hopeloze, is die ene met dat meisje.

- Ach, kom, dat is nou weer zo eenzijdig. Het gaat prima met haar, of met hien, dat weer ik nog niet helemaal. Ze wordt groot en krijgt een fijn gezin en leeft nog lang en gelukkig. - Die hele video is verdomme haast zo treurig als een sprookje.

- **Aangezien ik al zesenhalf jaar met hem samen ben en ik natuurlijk ook ouder geworden ben en meer geleerd heb, heb ik wel gemerkt dat ik qua gedachten en qua spreekvaardigheid verder ontwikkeld ben dan**

hij is op dit moment, dat vind ik op zich wel heel erg jammer... Ik probeer gewoon iedere keer hem iets te laten vertellen over zichzelf en zijn gevoelens, je moet er gewoon geduld mee hebben, ik bedoel Rome is ook niet op één dag gebouwd, dus dat komt ook met de jaren, net als verstand.

- Hoezo? Je kan mensen hun gelukkige fantasieën toch wel gunnen? Dat houdt ons allemaal overeind, een beetje hoop op de toekomst en ons verdere leven.

- Omdat hier nou juist het tegendeel gebeurt. Luister dan. Je hoort toch wel die enorme kloof tussen hoop en ervaring? Het lijkt wel of ze is gehersenspoeld om in iets te geloven dat overduidelijk niet waar is. Daar heb je weer die kloof, net als in die andere video's hier, tussen feit en fictie, al lijkt het ditmaal veel moeilijker te accepteren. Voor de mannen is feit beter dan fictie maar voor de vrouwen is het andersom... Jezus, wat ben ik somber nu.

- Huisje, boompje, beestje, aan die drie woorden denk ik als ik denk aan de toekomst, huisje heb ik, oké, het is niet een van de grootste, als er een beestje komt heb ik het niet over onze kat maar over een kleintje, dan moet je toch gaan verhuizen, nou, dan zou ik vast en zeker nog een boom hebben, dan komt die boom opeens voor een gewoon eigenlijk heel erg doorsnee familie, niet echt spectaculair, niet wat ik er vroeger soms van had verwacht, maar het is wel iets waar ik op een gegeven moment naar ga verlangen en daar hoort vrouwen zeker weten bij, ik vind kinderen heel erg leuk maar dan moet je wel eerst getrouwd zijn en noem het ouderwets, noem het raar, maar ik wil ook één dagje in mijn leven maar een prinses zijn, ja, ik weet het, dan smijkt je er dik vijf-

entwintigduizend gulden tegen aan, maar het is de moeite waard, gewoon iedereen laten zien dat je met de man van je dromen trouwt.

- Het regent niet meer. Kunnen we nu gaan?

- Oké, maar ik denk niet dat ik me beter voel als we hier weggaan, buiten blijft het verschil toch gewoon hetzelfde.

Charles Esche

Biografie

JULIKA RUDELIUS

1968, Keulen, Duitsland

Hochschule der bildenden Künste, Hamburg,

1993 - 1994

Gerrit Rietveld Academie,

Amsterdam, 1995 - 1998

Rijksakademie van

Beeldende Kunsten,

Amsterdam, 1999 - 2001

GROEPSTENTOONSTELLINGEN selectie

1998 Shot without reason, Bloom Gallery, Amsterdam

1999 Festival international de photographie actuelle, Brussel

1999 Deep Flat, De Begane Grond, Utrecht

2000 Man muss ganz schön viel lernen um hier zu funktionieren, Frankfurter Kunstverein

2000 Scripted spaces, Witte de With, Rotterdam

2000 Hellenistic, W 139, Amsterdam

2000 Viper Festival, Basel

2000 For Real, Stedelijk Museum, Amsterdam

2001 Video festival, National Cinema Museum, Torino, Italië

2001 The people's art, Porto, Portugal

2001 Het gezicht van Amsterdam,

Gemeentearchief Amsterdam

2001 Nuit de la projection, Depot 214, Brussel

2001 Installatie en performance, Impakt Festival, Utrecht

2001 From here to reality, new Dutch art; Index, Stockholm

2001 You never walk alone, Stroom, Haags centrum

voor beeldende kunst

2001 The people's art, Witte de With, Rotterdam

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam.

Als u f 25,- (€ 11,35) overmaakt op girorekening 4500092 t.g.v. Dienst Museum voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding van 'Nieuwsbrief Bureau Amsterdam' krijgt u de Nieuwsbrief een jaar lang toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

Samenstelling tentoonstelling en redactie Nieuwsbrief: Martijn van Nieuwenhuyzen
Tekst: Charles Esche
Assistentie/PR: Bart van der Heide

Secretariaat: Jan Meijer
Assistentie secretariaat: Christina Küster, vrijwilliger
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: Rien Verhoef

Met dank aan: Mariëken Verheyen, Marty Lamers, Mark Bain, Helle Lyshøj, Thomas Buxó, Karen Murphy en Ramon Coelho

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. +31 (0)20 4220471
fax. +31 (0)20 6261730
e mail: mail@smba.nl
internet www.smba.nl
geopend van di t/m zo,
11.00 - 17.00 uur

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is een activiteit van het Stedelijk Museum, mogelijk gemaakt door de Gemeente Amsterdam en de Stichting DOEN (postcode-loterij / sponsorbingoloterij).